

Sygn. akt V CZ 33/12

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSA Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa Polskiego Czerwonego Krzyża w Warszawie
przeciwko W. G.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 września 2012 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 stycznia 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego W. G. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 października 2011 r. w sprawie z powództwa Polskiego Czerwonego Krzyża w Warszawie o eksmisję. Przyczyną odrzucenia skargi była jej niedopuszczalność, ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu sporu wynoszącą 994,98 złotych (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W zażaleniu pozwany zarzucił postanowieniu Sądu Okręgowego naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie z uwagi na zakres zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 października 2011 r., w którym chodziło o rozstrzygnięcie w przedmiocie eksmisji pozwanego z zajmowanego lokalu, a zatem uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej od wskazanego wyroku przysługuje bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zażaleniu pełnomocnik pozwanego próbował wykazać, że sprawa, w której została wniesiona skarga kasacyjna nie jest sprawą o prawa majątkowe, lecz o prawa niemajątkowe, związane z prawem do lokalu, z którego prawomocnie orzeczono eksmisję pozwanego. Stanowisko skarżącego jest nieprawidłowe. Wbrew jego twierdzeniom w uzasadnieniu zażalenia, sprawy o eksmisję mają charakter majątkowy. Nie jest właściwe powołanie się skarżącego, w celu wykazania zasadności swego stanowiska na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 1997 r. (III CZP 50/97, OSNC 1998, nr 1, poz. 14). Postanowienie to zostało wydane na gruncie odmiennego stanu prawnego regulującego ówczesną kasację. Z obowiązującego wówczas art. 393 pkt 1 k.p.c. wynikało, że kasacja była dopuszczalna w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W konsekwencji, w uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy

stwierdził, że jeżeli przedmiotem sprawy jest roszczenie o zapłatę oraz roszczenie dotyczące wykonania prawa podmiotowego kształtującego, kasacja jest dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, przy czym o dopuszczalności kasacji przesądzał kształtujący charakter powództwa o rozwiązanie stosunku najmu. Jednakże w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1996 r. (I CKN 21/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 42) zostało wyraźnie stwierdzone, że sprawa z powództwa o eksmisję jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 k.p.c. i jako taka podlega ograniczeniom kasacyjnym ze względu na niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

Na podstawie obecnie obowiązujących przepisów o skardze kasacyjnej Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, że sprawy o eksmisję są sprawami o prawa majątkowe i o dopuszczalności skargi decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Stanowisko to zostało jednoznacznie wyrażone w postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2006 r. (II CZ 67/06, Lex nr 327899) oraz z dnia 8 stycznia 2009 r. (I CZ 112/08, Lex nr 523628). W uzasadnieniu pierwszego z tych postanowień Sąd Najwyższy dodatkowo wskazał, że dla dopuszczalności skargi kasacyjnej jest bez znaczenia, czy sprawa toczy się z powództwa o świadczenie, o ustalenie, czy też o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego. W sprawie niniejszej należy podzielić przedstawione zapatrywania.

Z tych względów zażalenie jest niezasadne i na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. należało je oddalić